

som har gennemsyret Samfundet og sat helt andre og ny Synsmaader ind. Det er min Opfattelse, at det kun er ad den Vej og paa den Maade, at Kristendommen kan være til Lykke og Velsignelse for et Folk, medens det gaar galt i samme Grad, som man lader sig forlede til at tage fejl af Kristendom og Præstevælde. Det har altid vist sig, at hvor Præstevælde eller Pavedømme er kommet til at staa for Styret, hvor altsaa de aandelige Kræfter ville træde ind paa det borgerlige Livs Omraade og beherske det, har det medført Tilbagegang. Lad være, at det i det ydre, — man kan blot tænke paa Christian den Sjettes Dage — kan føre til noget tilsyneladende Kristendom, det er i Virkeligheden kun et Skin og fremmer kun Hykleri, det bliver noget af det, hvorom man kan sige, at det er kalkede Grave, som indentil ere fulde af døde Ben og al Urenhed. Det er med disse Betragtninger, jeg gør opmærksom paa denne Bevilling, som jeg, som sagt, ikke skal indvende det mindste mod bliver vedtagen nu; men for at vi ikke skulle risikere, at det maaske varer lige til 1910, inden vi komme til at behandle de Forslag, der komme frem, synes jeg, det vilde være rigtigt at sætte en bestemt Tidsfrist, inden hvilken det kirkelige Udvalg skal være færdigt.

Endelig har jeg at anbefale en Sag, der ligger mig meget paa Sinde, og som er af stor Vigtighed ikke alene for den Kreds, jeg repræsenterer, men ogsaa, kunde jeg fristes til at sige, for Landet og Folket i dets Helhed. Det er Herning Museum. Der er fra dette indgaaet Andragende om at faa Bevilling til en ny Bygning. Det er en gammel Tanke i Midtjylland at faa et Museum, der kunde komme til særlig at være Udtryk for det Folkeliv, som har rørt sig der for 100 Aar eller mere tilbage. Det er den gamle, nu 76-aarige afskedigede Skolelærer Trøstrup, der i sin Tid undfangede Tanken, idet han igennem mange Aar havde samlet adskillige Ting til et saadant Museum. Han havde talt med mange derom, og endelig, da han havde faaet sin Afsked og var mere fri, kom han saa vidt, at han ogsaa fik Folk i Kredsen til at interessere sig stærkere for det. Man naaede da i 1892 paa et Møde at faa valgt en Styrelse eller et Udvalg, som skulde tage sig af den Sag, og man naaede i Løbet af nogle Aar til at faa dannet en Forening, hvis Medlemmer gennem et aarligt Bidrag støttede Sagen, og man fik samtidig i 1896 Lov til at benytte et Par Gavlværelser i det nybyggede

Tinghus i Herning til de indsamlede Sager. Disse to Værelser have allerede fra Begyndelsen af været overfyldte og ere blevne det endnu mere med Tiden, saaledes at en stor Del af Tingene ligger hen nedpakket, der er over 8,000 Nummere, saa det er aldeles umuligt, at det kan stilles frem til Beskuelse. Trøstrup udkastede da en Tegning til en Museumsbygning og forelagde den for en kendt Mand, nemlig nu afdøde Apoteker Møller i Herning, som saa skænkede en Byggeplads paa 1 Td. Land, ligesom dersiden af Museumsselskabet, om jeg saa maa kalde det, er købt 2½ Skæppe Land til, saa at man nu har en god Byggeplads.

Men paa denne Plads er der sket noget: der er bygget en Gaard, som dog ikke er helt færdig endnu. Jeg skal tillade mig at læse et Par Linier op af et Blad, som omtaler den, efter at en af dets Medarbejdere havde besøgt Herning sidste Sommer: „Naar man besøger Lyngby-Museet, som Direktør Bernhard Olsen har saa stor Fortjeneste af at have skabt, glæder man sig over der at gøre Bekendtskab med de gammeldags Bygninger fra Sydslesvig, Halland, Skaane og Færøerne, men samtidig fremkommer derhos et Ønske om, at det en Gang maa lykkes samme Sted at opnaa at faa opført virkelig gamle Bøndergaarde fra det egentlige Danmark; thi saadanne mangle jo endnu. Hvad der mangler i Bygningsmuseet, vil snart findesovre i Jylland, i Herning, hvor der for Tiden er et Museum under Ordning, som skal vise, hvorledes de danske Bønder i Midt- og Vestjylland levede i gamle Dage“. Han slutter dette med en længere Redegørelse og siger: „Ved at indsamle alt, hvad der kunde give Oplysning om Kulturforholdene i gamle Dage i „Bindstouw“-Eggen, lykkedes det at skaffe en, sikkert enestaaende, Samling til Veje, der nu har vokset sig stor“.

Det maa nok være mig tilladt med nogle faa Ord lidt mere i det enkelte at skildre en saadan Bondegaard. I 1904 fik man begyndt, idet man fik fat paa en gammel Lade, et saakaldt Aashus, hvor der ikke er Bjælker, og hvor man altsaa kan se den gamle Bygemaade, der er ejendommelig for Egnen derovre. Det er kommet fra Stavlund. Samme Aar fik de et gammelt Udhus fra Øster Høgild, hvor der i et Træstykke er indhugget, at det stammer fra Aar 1700. Man mener, at det er noget ældre, idet det skal være ombygget den Gang. Endelig har man faaet bygget et Stuehus, men dertil kunde man ikke finde noget virkelig gammelt Hus, men har